

Дівчинка з сірниками (сучасний переказ)

Ганс Крістіан Андерсен

Переказ Віти Левицької

Останнього вечора старого року було страшенно холодно. Віяла хурделиця. У холоді й темряві йшла вулицею бідна маленька дівчинка. Не мала вона ні черевичків, ні шапочки; виходячи з дому, вона взула капці, але користі з них не було ніякої. Вони були завеликі на неї, настільки великі, що підійшли б навіть її мамі. Бідоласна дівчинка згубила їх, коли перебігала вулицю, щоб не потрапити під колеса двом ридванам, що мчали на шаленій швидкості.

Один із капців вона знайти не змогла, а другий схопив якийсь хлопчисько та й утік, тож дівчинка брела вулицями босоніж. Її ноги почервоніли й посиніли від холоду. У старому фартуху вона несла трохи сірників, а одну коробку тримала у руках. Ніхто нічого не купив у неї за цілий день, ніхто не дав їй ані пенні. Дівчинка сама ходила вулицями і тремтіла від холоду й голоду. Сніжинки падали на її довге світле волосся, заплутувались у кучерях, що розметались по плечах, але дівчинка цього не помічала.

У кожному вікні сяяли вогні, у повітрі пахло смаженим гусак, адже сьогодні був переддень Нового року. У кутку між двома будинками, один з яких виступав поперед інших, вона присіла й скрутилась клубком. Вона вирішила не йти додому, бо не продала сірників і не могла принести грошей, а батько набив би її за це. До того ж удома майже так само холодно, як і тут. Їхня домівка була під дахом, що продувався вітрами, а найбільші дірки вони залатали соломкою й ганчір'ям.

Маленькі її рученята майже закоцюбли від холоду. Ох! Може, якщо запалити сірника, стане краще? Дівчинка черкнула сірником, і він загорівся. Сірник був схожий на маленьку свічку, й дівчинка огорнула його долоньками. Це був по-справжньому дивовижний вогник. Їй здалось, ніби вона сидить біля великої залізної грубки з мідними ніжками й мідним орнаментом.

Як гарно горів той вогник! Він здавався таким теплим, що дитина мимоволі простягнула ніжки, щоб зігріти їх. Аж раптом полум'я згасло, грубка зникла, і дівчинці лишилися лише недогарки у долоньці.

Маленька продавщиця сірників черкнула ще одного сірника. Спалахнуло полум'я, і там, де вогник падав на стіну, вона ставала прозорою — дівчинка могла бачити, що відбувається усередині кімнати. Стіл був накритий білосніжною скатертиною, на ній стояв чудовий обідній сервіз. Посередині красувався запечений гусак, фарширований яблуками й чорносливом. А потім сталося диво — гусак зістрибнув із тарілки й почапав до дівчинки, а в грудях у нього стирчав ніж і виделка. Потім сірник згас, і не лишилось нічого, крім холодної вологої стіни.

Дівчинка запалила ще один сірник і раптом виявила, що сидить під ошатною

ялинкою. Дерево було вище, ніж те, яке їй довелось бачити крізь скляні двері в помешканні багатого купця. Тисячі вогників сяяли на зелених вітах. Дівчинка простягнула до них руки, але сірник загас.

Різдвяні вогні підіймалися вище й вище, аж стали як зорі. І дівчинка побачила зірку, що падала, лишаючи за собою яскравий слід. "Хтось помирає", — думала дівчинка, адже її вже покійна бабуса — єдина людина, яка її по-справжньому любила, — казала, що коли падає зоря, чиясь душа відходить до Бога.

Дівчинка знову черкнула сірником об стіну, й довкола неї засяяло світло, а в ньому вона побачила бабусю.

— Бабцю, — заплакала дівчинка, — забери мене з собою. Я знаю, що ти зникнеш, коли догорить сірник. Ти пропадеш так само, як тепла грубка, печений гусак і велика ошатна ялинка.

І дівчинка поспіхом запалила цілу коробку сірників, бо хотіла затримати бабусю. Сірники спалахнули, навколо стало світліше, ніж удень. Бабуся взяла дівчинку на руки, й вони полинули в небо. Там, над землею, не було ні холоду, ні голоду, і там вони були з Богом.

Настав ранок, а бідолашна дівчинка з блідими щічками й посмішкою на обличчі так і сиділа під стіною. Вона замерзла новорічної ночі. В руці вона тримала сірники.

— Бач, хотіла зігрітися... — казали люди.

Ніхто й уявити собі не міг, які дива вона бачила, і ніхто не знав, що цієї ж ночі вона увійшла зі своєю бабусею до царства небесного.